

Carles Vicent Siscar i Vicens

Exposició temporal

Premi Ibn Hazm
Ciutat de Xàtiva

L'altra cosa que cruix
mentre mire aquesta terra meua
és la solitud.
Tanta és la força
d'aquesta posta encesa.

I

Aquest atzar furiós
que d'enlloc arriba i m'arranca les parpelles
no és deliri.
Tampoc,
el vent confús que l'acompanya esvalotat,
bramulant en polseguera.
Ni tanta cosa que arrossega
i esdevé aiguafort roent a la retina.
Com un gratar d'urpes estranyes,
dibuixa veus, imatges,
fosfens que dormien a l'empara de les ombres,
tot un fragor, aigua, un miralleig
que amara i enlluerna els ulls eixuts,
donant-li vida
a tanta pena.

II

El tuf, la sang, la desfeta.
Una llum artificial.
Runa, deixalla, indiferència.
Aquesta boira d'absència, sense anhel.
La fanfarria amarga dels adéus,
la dels espectres. Aquest quitrà
de letargia i desmemòria.
El somrís cruel de la impostura.
El pes insuportable. Les vides isolades.
Sanglots, xiscles.
L'aigua tèrbola de l'oli de les llàgrimes.
Els somnis abatuts a cops de viure.
Fred, un fred dur, interior, glacial.
I aquella cara
al vidre, constant
com un crit.
No, no perdone tanta tristesa.

III

Pels carrers, eixorda
un soroll de xuclar, espantós,
com de ressaca
que arrabassa i engul despietada.
Se sent la ferum, se sent la brama.
Una gola pudent i corcada,
furiosa, va casa per casa.

IV

És temps d'absurds i de tristesa.
Senyoreja un ordre d'ullals,
una metal·lúrgia perversa,
un mastegar que mai no en té prou
i tot ens ho pren i estripa.
No val cridar,
ni aclamar-se a ningú.
Descurada la memòria, vivíem confiats
i creixia arreu
la indiferència.

V

Des del brocal del pou,
l'eco se sent com un perquè
que torna a les palpentes, a penes amb força.
Temptant les parets,
atarantat per tot el pes de la foscúria,
prova de pujar a pols
un dol immemorial i espès,
un tropell de veus vençudes
que put
a totes les solituds.